

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB7 : 1848

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB7 : 1848", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb7-txt-shoot-n20.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB7:20

#

Hvor gjerne jeg end vilde gjøre Alt for hende baade for hendes og for min Skyld, det lader sig ikke gjøre, jeg tør ikke, jeg frygter hendes hensynsløse Lidenskabelighed, naar hun blot faaer det Mindste at holde sig til. Jeg garanterer egl. hendes Ægteskab, Gud veed det er frygtelig anstrengende. Og hvad der dog er udholdt; det seer jeg allerbedst af dette indirecte Kjende, at nu først efter 7 Aars Forløb tør jeg betroe mig til Papiret hende betræffende.

[a] cfr dog Journalen NB⁵ p. 65 n.:

Der blev i sin Tid gjort Skridtet til at ophæve Forlovelsen, og paa en for mig saa ydmygende og for hende saa velvillig Maade som muligt, saa det var let nok at see, at det var Tungsind, jeg gjorde Alt for at skaane hende for end den mindste Ydmygelse, som var jeg den Overlegne o: D. Her ligger hendes Skyld, den eneste; thi hvor uskyldigt hun ell. har lidt og hvor frygteligt, det veed jeg bedst, jeg som netop har maattet lide at være Skylden deri. Men her ligger hendes Skyld og egl. hendes Selvkjerlighed. Hun har taget mit Tungsind forfængeligt, hun har troet det var muligt at ængste mig til at give efter. Dertil lidt phantastisk som hun var, vel ikke væsentlig men i denne Exaltationens Tid, forsikkrede hun mig, at hvis jeg kunde overbevise hende om, at jeg var en Skurk, saa skulde hun let finde sig i det Hele. Det er, hun havde en Forestilling om mit Tungsind. Hun burde den Gang have givet efter, fundet sig i sin Lidelse, fundet sig i paa en saa mild Maade at skilles fra mig, fordi jeg var tungsindig. Hun overskred Grændsen for hvad det ene Msk. har Lov til mod det andet, hun ængstede mig frygteligt, hun betænkte ikke, at der bag ved mit uhyre Tungsind laae den lige saa store Elasticitet. Den reiste sig. Maalestokken har hun selv udæsket, den er blevet anlagt.

Men Ulykken er, hun var især stolt af sit Forhold til mig. Og i denne Henseende kunde jo en lille Forklaring nu maaskee formilde og forskjønne hendes Ægteskab. Og Gud veed, hvor gjerne jeg har villet det, hvor qvalfuldt det bestandigt har været mig, at hun skulde ydmyges for min Skyld, om jeg end havde gjort Alt for at forhindre det. Men min Skyld bliver det dog alligevel; thi min Skyld mod hende er saa stor at den sluger hendes Skyld mod mig.

Saasnart jeg dør (hvad jeg da stadigt har ventet skulde skee snart) bliver hun naturligviis at indsætte i sine Rettigheder. I denne H: ligger Alt færdigt. Hendes Navn skal tilhøre min Forfatter-Virksomhed mindet saa længe jeg mindes. Men i levende Live - hvis hun ikke har forandret sig meget, er hun en høist farlig Person.

For mig var det en ubeskrivelig Lettelse, thi Virkeligheden er aldrig faldet mig svær, men det har været frygteligt at holde hende saaledes i Muligheden. Dog dette er Betingelsen for hendes Ægteskab.

